

ZVON

duben/april

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl LEHKOSTI

(Poselství shůry, Anselm Grün

vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří 2002)

Papež Jan XXIII. si kdysi do svého deníku napsal: “Jeníčku, neber se tak vážně!” Měl v sobě něco z té lehkosti, které by tě chtěl naučit anděl lehkosti. Snad to mají Italové s tímto andělem snazší než těžkomyslní Němci, kteří berou všechno tak vážně a ke všemu přistupují s takovou důkladností a důsledností. Všechno má svůj čas. Je jistě dobré, pustíme-li se do křížku s těžkými problémy. K tomu potřebujeme anděla odvahy. Ale obzvláště u osobních problémů není tento důsledný boj vždy řešením, neboť čím frontálněji bojujeme proti svým chybám, tím větší protitlak vyvinou a pak se s nimi musíme potýkat pořád. Zde by nám prospěla lehkost papeže Jana. Právě proto, že svůj úřad bral odlehčeněji než mnohý z jeho předchůdců, kteří se pod jeho tíží hroutili, měl tento papež odvalu svolat koncil a tím nastavit výhybky do budoucnosti. Jistou nadlehčenost bychom potřebovali právě sami u sebe. Mnozí se nedostanou dále jen proto, že se nezbavili chyb, které by se v jejich věku už vyskytovat neměly. Přistupují tedy důsledně k jejich odstranění. Ale čím více proti nim bojují, tím silněji se tyto chyby hlásí o slovo. Velmi brzy pak ztrácejí takoví vážní bojovníci trpělivost sami se sebou. Buď budou se sebou nakládat ještě přísněji, nebo svůj boj vzdají. Anděl lehkosti nás chce naučit jinému přístupu. Se svými chybami se prostě nespokojíme, máme však humor. Jestliže opět selžeme, nebudeme to brát tak tragicky. Naše lidství pro nás nebude mít tak těžkou váhu, protože nebudeme muset všechno nést sami, protože si uvědomíme, že nás nese Boží ruka. Kdo si myslí, že musí všechno řešit sám, ten svou zodpovědností trpí, pro toho je jeho lidství těžkým úkolem. Odlehčenost neznamená lehkomyšlnost nebo nedbalost, protože spočívá spíše v hluboké důvěře v dobrou ruku Boží, v Boží péči o nás. Ví, že se mu nemusíme ničím vykazovat. Proto to není tak zlé, jestliže někdy selžeme. Jeho tím nezarmoutíme. Zlobíme se spíše sami na sebe, že neodpovídáme svým představám.

Anděl lehkosti nás chce vést i do nové svobody ve styku s druhými. Kdo třeba (tak jako já) žije v klášterním společenství, ten ví, že se nesmí brát všechno tak vážně. Jinak si člověk svůj život “uměle ztěžuje”. I v klášteře jsme a zůstaneme lidmi. To samozřejmě neplatí jen pro toto společenství. Každá matka vychovávající své děti ví, že stále zlobení se kvůli jejich chybám není k ničemu. I jí je zapotřebí odlehčenosti, která vychází z důvěry, že děti ze svých dětských nemocí vyrostou, a že budou jednou dospělé. Vždyť to jsou děti. Ty smějí dělat chyby a z nich se učit.

Děti, které prožívají tuto odlehčenost u svých rodičů, půjdou s větší důvěrou do života, než-li ty, jejichž rodiče berou vše na těžkou váhu a výchovu dětí chápou jako disertační práci, kterou musejí odevzdat pokud možno dokonalou. Kdo chce perfektně vychovávat, dosáhne zpravidla opaku.

Odlehčenost rodičů vychází z důvěry, z důvěry, že mé děti nejsou jen mé, že jejich vývoj nezávisí jen na mé "dokonalé" výchově, nýbrž že jsou v rukou Božích, že Bůh každému z nich posílá anděla, který je střeží a chrání.

Pozorujeme-li anděly jásající u jeslí anebo putti v barokních kostelích, pocítíme cosi z té lehkosti, která z nich vyzařuje. Neberou život tak vážně jako my. Dovedou se vznášet a přeletět ledacos, do čeho my se zahryzeme a chceme to mermomocí vyřešit. Umělci chápali cosi z lehkosti andělů tím, že je zobrazovali jako mladistvé nebo jako hravé, vnitřně svobodné a veselé děti. Mezi mnoha těmito anděly je i anděl lehkosti, který je nám přidělen, aby nám odnímal těžká závaží z našeho života a zprostředkovával odlehčenost bytí.

“*W*y jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa”. (Jan 8,23)

Ježíš říká tuto větu farizeum, kteří nechtěli uvěřit, že Ježíš je Boží syn, slíbený Mesiáš. Jsou snad jiné světy, které člověk nezná? Bible říká, že Bůh stvořil jeden svět, dal mu svůj zákon a daroval ho lidem, aby ho spravovali a objevovali jeho zákony. V tomto slova smyslu je svět jen jeden. Otázkou je, jak se na tento svět díváme - co v něm vidíme. Křesťané vždycky tvrdili, že ve světě můžeme vidět stopu Boží, jeho krásu a moudrost. Co člověk, to jiný pohled na svět.

Potkáme-li pesimistu, zpravidla nám bude vykládat o světě, ve kterém jde vše od desíti k pěti a nic nemá pořádný smysl. Při setkání s optimistou bude svět a jeho budoucnost spíše do růžova. Člověk náladový bude jednou mluvit tak a podruhé zase jinak - to podle nálady, kterou bude zrovna mít. Také asi hodně záleží, v které zemi žijeme a jaký systém tam vládne. Ještě za vlády komunistů v naší vlasti říkával jeden bohoslovec, dnes biskup, Josef Hrdlička svým kamarádům, kteří to viděli docela černě: “Kluci, vše je to skvělý, svět je v Božích rukou”. Ale i on, když přijeli Rusi a ostatní vojska Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 na dlouhodobý pobyt, zesmutněl a prý řekl: “Kluci, není to tak skvělý, je to zlý”. Situace v osobním životě se mohou měnit ze dne na den. Hodně asi také záleží na věku člověka. Pro mladého člověka bude vždy svět

výzvou k dobrodružství. Starší člověk na konci svých sil bude velmi opatrný při hodnocení světa kolem sebe.

Když umírala maminka br. Rogera Shültze, zakladatele ekumenické komunity v Taize (Francie), i ve svých více než devadesáti letech chválila Boha za krásný život a krásný svět, který ji byl darován. Nic z jejich slov nevyznívalo negativně anebo těžce.

Budeme-li se na tento svět dívat očima Ježíše Krista, tak i přes všechn ten chaos a nepořádek uvidíme stopy Boží lásky, moudrosti a prozřetelnosti.

*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

The Dust of the Road, and Where You've Been Doesn't Matter

**March 24, 216 - Holy Thursday
Deacon Greg Kandra**

<http://aleteia.org/blogs/deacon-greg-kandra/>

On August 6, 2014, ISIS militants invaded northern Iraq, confiscating homes and businesses and beginning what would become a massive Christian genocide. Christians had to choose: pay heavy tax, convert to Islam or die. Countless people were slaughtered, many beheaded. Tens of thousands fled their homes, many with just the clothes on their backs, escaping into the desert. Some of those who escaped were young men from a seminary in Quaraquosh. They managed to make their way to Lebanon, where they eventually resumed their studies at another seminary.

By the grace of God, last Saturday, March 19, the feast of St. Joseph, four of those young men were ordained deacons. In a few months they will become priests. But Saturday's ordination was something extraordinary. It didn't take place in a cathedral or basilica. Instead, the men returned to Iraq. At their request, they were ordained in a refugee camp. A priest told Catholic News Agency: "They chose this church specifically because they wanted to be close to the people who suffer." He added that it would be a sign of hope to the universal church. "Despite the difficulty," he said, "there are vocations, youth, who give themselves for the Church, to serve the people of God. This is important in our times." One of the young men explained the location another way. It only made sense to be ordained in the camp, he said, because "we are

refugees.”

Tonight, as we commemorate the institution of the Eucharist and the institution of the priesthood, and begin this sacred Triduum, I want you to remember those four men. They stand before the world as emissaries of hope. They are reminders of what this night and this Triduum are about: love and sacrifice, solidarity and suffering. And this evening the words of that one seminarian should humble us all. Because it is true: we are refugees. Every one of us. The Church reminds us again and again that we are a pilgrim people. One of our most cherished prayers, “Hail, Holy Queen,” refers to our life on earth as “this, our exile.”

We are in exile, adrift, raising our eyes to the place we yearn to be, the home where we long to be welcomed — like the Prodigal aching to be back with the father. Yes: we are refugees. And this gospel we just heard reminds us of how far we have traveled. This is where we find ourselves tonight.

This has even more meaning for our Elect. The men and women who have been going through RCIA are the ones who will have their feet washed tonight.

So I want to speak to you now. This is a night of remembrance, when Christ said at the Last Supper, “Do this in remembrance of me.” He was speaking of that first Eucharist. But I say this to you: remember this, too. Remember the love that brought this night into being. Remember that God kneels before us and does what no one else wants to do. Remember this: You are apostles. You are followers of Christ. The dust of the road doesn’t matter. Where you have been doesn’t matter. What matters is where you will go and who you will become. And finally, remember this: the Church will continue to walk with you on your journey. Because it is who we are. We are a pilgrim Church. We are all refugees. We seek sanctuary in a world where it is increasingly hard to find — where the dust of life is being caused by terror and hate. Yet in the midst of this, we refugees are also reminded that our one refuge... is our God.

The God who gave us himself in the first Eucharist and who gives us himself again tonight. The God who gave us himself as an example — not on a throne but on his knees. The God who on Good Friday opened his arms between heaven and earth and gave everything ... so that everything he had to give might finally be ours. The God who suffers with us, walks with us, bleeds with us and hopes with us. “I have given you a model,” Jesus said. A model of humility. A model, in fact, of mercy. On this wondrous night, let us hold this in our hearts. We are refugees — and he is our refuge.

(Short version - original you can find <http://aleteia.org/blogs/deacon-greg-kandra>)

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

MV

Mnohí ľudia na západe, ktorí hľadajú hlbšiu duchovnosť sa častokrát obracajú na tzv. východné náboženstvá a filozofie ako napríklad Buddhismus, Hinduizmus a rôzne iné, poväčšine z nich odvodené filozofie. Kresťanstvo, a najmä katolicizmus, je častokrát na západe prehliadané ako niečo príliš formálne, čo akoby človeku hľadajúcemu hlbšiu duchovnosť a spiritualitu už nemalo veľmi čo ponúknuť. Iste, je to aj otázka módy a akejsi prítlačivosti neznámeho (napríklad presne opačný trend je v niektorých ázijských krajinách, kde ľudia objavujú práve kresťanskú vieru).

No je to naozaj tak, že naša katolícka spiritualita je len o naučených modlitbách a nedeľnej omši a preto ak chceme niečo hlbšie treba hľadať inde? Samozrejme, že nie! Ba dovoľm si tvrdiť, že naša spiritualita ide oveľa hlbšie ako akákoľvek iná a každý si v jej rozmanitosti dokáže nájsť to svoje. Aby som Vás presvedčil, spolu sa v tejto mini sérii pozrieme na históriu a tradíciu mníšskeho a rehoľného života v Cirkvi. Pokúsím sa načrtnúť nielen historické udalosti ale aj duchovnosť a charizmy – dary týchto rehoľných spoločenstiev. Predstavíme si aspoň tie hlavné rehole a spoločenstvá, z ktorých určite mnohé budete poznať a verím, že sa budete môcť aj inšpirovať ich spiritualitou v osobnom duchovnom živote s Pánom.

Všetko sa to začalo fenoménom pustovníckeho života, ktorý siaha až do čias Starého zákona. Púšť (od ktorej aj pochádza slovo pustovník) bola obľúbeným miestom pre ľudí, ktorí v tichu hľadali Boha. Na púšť sa utiahli aj mnohí proroci, napokon na púšti žil aj sv. Ján Krstiteľ. Samotný Pán Ježiš sa pred začiatkom svojho verejného pôsobenia utiahol na púšť kde sa postil (porov. Mt 4; Mk 1; Lk 4). Táto tradícia pokračovala a ďalej sa rozvíjala aj v kresťanstve a to od prvých stáročí po Kristovi, najmä v oblastiach Blízkeho východu a severnej Afriky. S pribúdajúcim počtom pustovníkov vznikla prirodzená potreba ich zlučovania sa do spoločenstiev a to najmä z praktických príčin. Pustovníci a neskôr aj mnísi žijúci v spoločenstvách boli vyhľadávanými duchovými radcami a častokrát požívali aj nemalú autoritu v miestnych cirkvách.

Ako tento fenomén rástol, na kresťanskom východe sa začal postupne formalizovať aj v rámci Cirkvi – mnísi začali žiť podľa istých fixných pravidiel (regule) a o niekoľko storočí neskôr aj skladať sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti (hoci tieto vlastnosti boli samozrejmosťou

súčasťou mníšskeho života už od jeho počiatku). Z východu sa postupne táto tradícia preniesla aj na západ a prvý mníšsky rád – a na dlhé stáročia aj jediný – bol založený v roku 529 na území dnešného Talianska sv. Benediktom. Od toho je aj odvodený ich ľudový názov – benediktíni. Nabudúce si teda povieme niečo o histórii a spiritualite benediktínov, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila nielen Cirkev ale aj Európu ako takú.

LOGO K ROKU MILOSRDENSTVÍ

NEDEĽE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

3. DUBNA 2016

Logo predstavuje teologický souhrn pojmu milosrdenství. Motto, jež je převzato z Lukášova evangelia („Milosrdní jako Otec“ – Lk 6,36), předkládá prožívání milosrdenství podle příkladu Otce, jež vyžaduje, abychom neposuzovali a neodsuzovali, ale abychom odpouštěli a lásku i odpuštění darovali bez míry (srov. Lk 6,37-38). Logo je dílem otce M. I. Rupnika. Je to obraz, který je velmi drahý starověké církvi, neboť znázorňuje Kristovu lásku završující tajemství jeho vtělení vykoupením. Představuje Syna Božího, jež bere na svá ramena zbloudilého člověka. Vyobrazení je provedeno tak, že nechává vystoupit Dobrého pastýře, jak se v hloubi dotýká lidského těla, a činí

tak s láskou, která člověku mění život. Nemůže dále uniknout jeden detail: Dobrý pastýř s krajním milosrdenstvím na sebe bere lidství, ale jeho oči se prolínají s očima člověka. Kristus se dívá pohledem Adamovým a Adam pohledem Kristovým. Každý člověk tak v Kristu odkrývá své lidství a budoucnost, jež ho očekává. Vyobrazení je umístěno uvnitř mandorly, která je také drahá starověké i středověké ikonografii;

připomíná, že v Kristu jsou společně přítomny obě přirozenosti, božská i lidská. Tři soustředné ovály v barvách, které se směrem k vnějšku postupně rozjasňují, naznačují Kristovo jednání, jímž vyvádí člověka z noci hříchu a smrti. Z druhé strany hloubka barvy s temnějším odstínem zase připomíná neproniknutelnost Otcovy lásky, která odpouští všechno. (převzato www.cirkev.cz)

Biskup Václav Malý

Svobodu je nutné podporovat

převzato z Jičínského deníku - 29.února 2016

S příchodem jara se znovu vrací téma uprchlictví. Směrem z Řecka se prý dávají do pohybu další lidé. Jak tuto problematiku vidíte?

Nejsem pro úplně otevřené hranice a jsem toho názoru, že nebude snadné lidi, kteří v uprchlických vlnách přicházejí, integrovat. Zásadní chyba byla, že už zpočátku krize na Blízkém východě nebyla v utečeneckých táborech náležitá osvěta, kdy by ti lidé byli informováni o tom, že Evropa není žádný ráj na zemi. Současný strach z uprchlíků, který tu vládne, ale považuji za naprosto destruktivní a je ostudné, že je prohlubován a podporován z úst nejvyšších státních činitelů.

Je třeba si uvědomit, že ti lidé přišli o své domovy a že jsou v nouzi. A přesto, že mezi nimi mohou být i pochybné existence, tak terorismus s imigranty nesouvisí – imigranti nejsou jeho příčinou. Tou jsou fanatici bez svědomí, kteří tu byli mnohem dřív než uprchlická krize. To je třeba mít na paměti. Je smutné, že mnozí občané naší republiky jsou už zmanipulováni natolik, že nechtějí přijmout ani oněch sto padesát lidí, o které se momentálně jedná. Trochu velkorysosti by naší společnosti určitě prospělo.

Na 10. března připadá výročí násilného potlačení povstání Tibetu proti Číně v roce 1959, při kterém bylo zabito víc než osmdesát tisíc Tibeťanů. Gesto vyvěšování tibetských vlajek je dnes spíš považováno za pokrytecké, když naše republika s Čínou stejně obchoduje...

Každé vyjádření nesouhlasu s potlačováním lidských svobod má váhu. Je to věc občanské zodpovědnosti – že mi není lhostejný úděl těch lidí, i když je zřejmě nikdy nepotkám. Dobře si pamatuji, jak povzbudivá byla sebemenší slůvka podpory v době, kdy jsme ji potřebovali my. Za současnou svobodu jsem velice vděčný a užívám si ji – je úleva, když nemusím hledět, jestli za mnou nejsou estébáci.

Lidé dnes nezřídka vnímají církev jako něco mezi zájmovým kroužkem a sektou. Jaká je podle vás její současná role?

Římskokatolická církev je přes své nedostatky a chyby, které v minulosti udělala, stále životodárným společenstvím a je jednou z mála institucí, která dokáže jak sebe, tak dobu reflektovat takové, jaké jsou. Nese v sobě viditelné znamení paměti, hlásí se ke své minulosti, neidealizuje ji, ale bere na sebe odpovědnost za své chyby. Kromě této kontinuity je církev určena také svou univerzalitou, která má úctu nejen ke své vlastní kultuře, ale je otevřená i platným hodnotám kultur jiných.

I z těchto důvodů jsem rád, že jsem křesťanem a rád sloužím jako biskup. Dnešním úkolem církve je vnášet do společnosti kultivovanost, naději, pokoru, vědomí, že nejsme pány světa, i postoje, kdy toho druhého nekádrujeme, ale přijímáme. Je dobré, když lidé vytvářejí malá společenství, kde zažijí Boží přítomnost v tom smyslu, že jsou přijati a sdílejí určité duchovní hodnoty.

ZEMŘELI:

Jen tři dny před oslavou svých 88. narozenin zemřel v Suncoast Hospice, FL pan **Jiří Krátký**. Pán si ho povolal domů po 17 letech dlouhé nemoci dne 4. března 2016. Manželka Hedvika a jeho dvě dcery Jarmila a Marcela s rodinami mu děkují za všechnu jeho lásku a starost. Jeho ostatky budou převezeny do České republiky, kde budou uloženy do rodinné hrobky. Pan Jiří Krátký byl dlouhou dobu pravou rukou P. Aloisi Vyoralovi. V kostele v Astorii pomáhal až do roku 1986, kdy se odstěhoval s rodinou na Floridu. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Fr. Antonín

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

10. dubna 2016 bude mše svatá v Národní svatyni
Immaculate Conception v české kapli
Panny Marie Hostýnské.
začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

29. února univerzitní profesor a teolog Tomáš Halík 22. června 2016 převezme čestný doktorát na Oxfordské univerzitě.

11. března dosud nejsou žádné zprávy o osudu indického salesiána, P. Toma Uzhunnalila, který byl unesen při útoku na komunitu Misionářek Lásky v Adenu, k němuž došlo v pátek 4. března 2016. Kromě čtyř řeholnic při něm bylo povražděno 12 laických zaměstnanců hospice pro staré a postižené lidi, převážně muslimů.

15. března vatikán oznámil datum kanonizace blahoslavené Matky Terezi z Kalkaty. Svatořečení bude 4. září 2016 v Římě.

15. března Římskokatolická církev v ČR spustila svůj nový web na adrese www.cirkev.cz. Již čtvrtá generace portálu spravovaného ČBK byla dnes oficiálně představena a uvedena do provozu.

16. března v 10.00 hodin se po deseti dnech opět otevřelo Diecézní muzeum v Brně. Stálou expozici Vita Christi – Život Kristův obohatil deskový gotický obraz **Madona z Veverí**. (viz. první strana Zvonu)

19. března v sobotu 19. března byl spuštěn účet papeže Františka na sociální síti pro sdílení obrázků Instagram. Uživatelé jej naleznou pod profilovým jménem Franciscus.

19. března in response to Pope Francis declaring an Extraordinary Jubilee Year of Mercy, the Polish Church has created a cellphone app that allows users to keep a personal record of their Corporal and Spiritual Works of Mercy. The app was given to the Pontifical Council for the New Evangelization as a birthday gift for the Pope.

20. března „Dnes se nacházíme v pozici, kdy oficiálně ohlašujeme (...) že uskutečňujeme rozhodnutí, k němuž jsme dospěli před více než padesáti lety, a svoláváme Svatý a velký koncil pravoslavné církve na ostrově Kréta ve dnech 18. – 27. června 2016,“ píše ekumenický patriarcha **Bartoloměj I.** v dopise, který se četl 20. března v pravoslavných kostelích. V tento den proběhla tzv. Neděle Pravoslaví.

24. března papež František navštívil na Zelený čtvrtek centrum pro žadatele o azyl v italském Castelnuovo di Porto, aby zde při tradičním velikonočním obřadu mytí nohou prokázal službu místním uprchlíkům a vyjádřil jim tak svou blízkost.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu:

Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, William Janek 13. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Věra Truhlar, Jozef a Anna Korcak, Růžena Bunžová, Maria H. Sefcik, Emil Wcela, Libuse Králíček, Georgia Chamberlain, Miroslav Tkadlec, Irene Mergl, Helen Hlinka Zdenka Dlouhy, Our Lady of Lourdes, Cleveland, Kopeckovi.

úmysly mší svatých v měsíci dubnu 2016

datum	úmysl	dárce
2. dubna	Za + rodiče Marco a Marii Weirichovy	Jane Brotanek
3. dubna	Za + Imricha Čerňana	rodina Čerňanova
5. dubna	Za + manžela	Alexandra Vondráček
6. dubna	Za rodinu Fojtíkovou na Moravě	Milada Hanáková
10. dubna	Za + Lubomíra T. Králíčka	Libuše Králíčková
13. dubna	Za + Františka Fialu	přátelé z Washingtonu, D.C.
16. dubna	Za + Jiřího Krátkého	Libuše Král
17. dubna	Za + mamičku Máriu Jureňovou	Fred Jureňa
20. března	Za + rodiče Aloise a Květu Urbánovy	manželé Sádlíkovi
24. dubna	Za + Jiřího Krátkého	přátelé z New Yorku
27. dubna	Za + Dagmar Čermákovou	rodina Krupkova
30. dubna	Za + Jiřího Krátkého	rodina Krupkova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Joseph Maria Koudelka pocházel z Čech, do Spojených států emigroval se svými rodiči Markem a Annou v 14 letech. Prošel seminářem sv. Františka v Milwaukee a 8. října 1875 byl vysvěcen na kněze. Byl rektorem kostela sv. Michaela v Clevelandu, vydával česky psaný týdeník Hlas a podílel se na tvorbě česky psaných učebnic a učebních textů pro katolické školy specializující se na české a slovanské emigranty. Joseph Maria Koudelka ovládal osm jazyků. Je autorem několika knih v češtině, němčině a angličtině.

Papež Pius X. jej 29. listopadu 1907 jmenoval titulárním biskupem z Germanikopole a pomocným biskupem diecéze Cleveland. Vysvěcen byl 25. února následujícího roku, hlavním světitel byl Ignatius Frederick Horstmann, biskup Clevelandu, spolusvětiteli pak James Joseph Hartley, biskup Columbusu a Joseph John Fox, biskup z Green Bay.

Jako pomocnému biskupovi mu byla vyhrazena péče o slovanské obyvatele diecéze Cleveland, čímž se stal prvním pomocným biskupem se zvláštní jurisdikcí v historii Spojených států. V roce 1911 jej Pius X. jmenoval pomocným biskupem arcidiecéze Milwaukee a v roce 1913 v pořadí 2. diecézním biskupem diecéze Superior. V tomto úřadu setrval až do smrti. Jeho biskupské heslo bylo “Omnibus Omnia”, což znamená “moje celé srdce je bezvýhrady otevřené katolíkům i nevěřícím”. Ve svém prvním projevu věřícím řekl:

"I come to you with my whole heart to sacrifice my whole life for you, my children. May the spirit of love and friendship and filial devotion between the bishop and his flock never be broken, but always on the increase, and the promises that I make I will faithfully keep forever."